

Hồi 13

Thi Hành Triệt Đế Ngụy Ngôn Giải Vây

Dưới ánh trăng sáng mờ mờ, mấy người ở trên núi Tượng Tị chạy xuống nhanh như điện chớp. Bốn người đi đầu chính là Cát Thiên Hào, Vũ Cương Húc, Thi Triệu Quang, cả bốn người dính đầy máu tươi, quần áo rách tả tơi khắp thân thể đều là thương tích, hình như họ vừa kịch chiến với quần địch phá vòng vây để đào tẩu vậy.

Bốn đôi mắt đều nhìn cả xuống hai cái xác ở trên mặt đất và lại thấy Tiêu Kỳ hình như không bị thương gì cả đều ngạc nhiên và thắc mắc vô cùng, nhưng hoàn cảnh không cho phép mọi người hỏi nguyên nhân ra sao, Đoan Mộc Cương liền nói:

- Tiêu Kỳ, chúng ta mau rời khỏi đây đi.

Tiêu Kỳ gượng cười một tiếng, đưa mắt nhìn về phía sau bốn người kia rồi nói:

- Có thể đi được rồi ư?

Đằng sau bốn người đó, bỗng có một giọng lạnh lùng cất lên:

- Phải, đi được rồi.

Thiên Hào kêu hừ một tiếng, không thèm quay đầu lại, múa kiếm giở luôn thế Điên Đảo Càn Khôn tấn công ngược về phía sau, rồi y ngẩng đầu lên nhìn, mới hay những người đó đều là cao thủ của Tuyết Liên Giáo đã vây đánh nhóm mình trên núi Tượng Tị hồi nãy. Chúng lảng lảng theo dõi Thiên Hào lúc nào không hay. Mười mấy người với bộ mặt lạnh lùng, và những cặp mắt hung ác, đang nhìn bọn họ. Y biết bọn này mà đuổi theo xuống, tất nhiên mình khó lòng mà tẩu thoát được. Một người áo đen tuổi trạc trung niên, nhìn Thiên Hào và nói:

- Kiếm pháp của ngài cao siêu thật nhưng ngài với mấy người bạn kia đã sa vào lưới của lão rồi, dù quý ngài có tài ba đến đâu cũng không làm gì được.

Thiên Hào đã thấy đầu óc choáng váng nhưng vẫn gượng đứng, cười nhạt đáp:

- Tại hạ với các bạn không có thù mới và đồng thời cũng không có oán xưa, tại sao các bạn lại cứ đuổi theo tại hạ như thế, vậy xin cho tại hạ biết nguyên nhân ra sao?

Người nọ ngẩng mặt lên trời cười ha hả đáp:

- Ngài là người thông minh, đã biết rõ rồi, còn hỏi thừa như thế làm chi. Lão đã nói rõ rồi, lão chỉ cần lấy Quảng Thành nhị báu thôi. Nếu ngài bằng lòng đưa cho lão thì không những lão để cho các bạn bình yên đi khỏi mà lại còn có vật báu đáp là khác.

Thiên Hào rùng mình kinh hãi, chưa kịp trả lời đã thấy Tiêu Kỳ lên tiếng trả lời ngay:

- Đó là những lời đồn đại không có căn cứ gì mà chẳng hay các hạ nghe ai nói chúng tôi mang theo vật báu ấy.

Người nọ đưa mắt nhìn Tiêu Kỳ lạnh lùng hỏi:

- Xưa nay lão không bao giờ làm những việc viển vông hết, nếu không điều tra rõ ràng thì lão không bao giờ ra tay cả. Lão có phải là mù quáng đâu, chính vật báu ấy ở ngay trong người của người.

Tiêu Kỳ vẫn trấn tĩnh như thường cười khì một tiếng rồi hỏi:

- Bạn là ai? Sao lại ăn nói ngông cuồng như thế? Chắc bạn là một nhân vật rất có oai vọng, lưng lầy trong võ lâm phải không? Sao bạn không cho biết tên tuổi và lai lịch đi?

Người nọ vẻ mặt càng thâm trầm thêm, từ từ đi tới trước mặt Tiêu Kỳ mỉm cười đáp:

- Lão họ Đặng, trong võ lâm Trung Nguyên không được người ta nhắc nhở tới mấy, có phải các hạ không phục phải không?

Y vừa nói dứt, đột nhiên giơ tay ra chụp luôn vai của Tiêu Kỳ. Tiêu Kỳ biết đối phương có ý ra tay tấn công mình, đã phòng bị sẵn, nên người nọ vừa đụng vào một cái y đã nhảy lùi về phía sau và núp sau lưng Đao Mộc Cương ngay tức thì. Người nọ chụp hụt, đã rảo bước đuổi theo ngay, vẫn giơ tay chụp. Đao Mộc Cương vội múa kiếm nhằm tay người nọ chém luôn một nhát, người nọ quay tay, chụp luôn vào kiếm cương của Đao Mộc Cương và chỉ thấy y rung tay một cái, Đao Mộc Cương đã thấy hổ khẩu tay đau nhức không sao cầm kiếm được nữa, đành phải thu kiếm bay lên trên không tức thì.

Mộc Cương bị kinh lực của đối phương đẩy cho bắn về sau mấy bước, hổ khẩu tay nứt nẻ, máu tươi rỉ ra mấy giọt.

Người nọ lợi hại vô cùng, Mộc Cương chưa đứng vững y đã phi năm ngón tay tới chụp ngay vào yếu huyệt trên vai Mộc Cương rồi cười nhạt một cách ngông cuồng và nói tiếp:

- Tối hôm nay đến lượt Đặng Tinh Hải này nổi danh rồi.

Nói xong y nhấn mạnh sức vào năm ngón tay một cái. Mộc Cương đau đớn đến toát mồ hôi lạnh ra, mặt nhợt nhạt nhưng nghiêng răng mím môi chịu đựng chứ không kêu la. Thiên Hào và mọi người thấy thế cả kinh, múa kiếm xông lại tấn công. Tinh Hải cười nhạt mấy tiếng rồi nói:

- Các người không sợ chết hay sao mà dám xông lại tấn công như thế!

Nói xong y lùi người Mộc Cương lại và đưa về phía trước để chống đỡ bốn lưỡi kiếm của nhóm Thiên Hào. Y ra tay như thế quả thật ác độc, bắt buộc Thiên Hào và các người phải ngừng tấn công và lui về phía sau ngay, không ngờ Tinh Hải nhân lúc bốn người đang nhảy lui thì y đã gí tay vào yếu huyệt ở trước ngực của Tiêu Kỳ và nói tiếp:

- Lão không muốn giết bừa giết bãi đâu. Quý hồ bạn bằng lòng đưa Quảng Thành nhị báu, lão sẽ đổi đái tử tế liền.

Tiêu Kỳ cười nhạt đáp:

- Tiêu mỗ đã bị kiếm chế, sống chết là tùy theo ở các hạ. Các hạ đã bảo Quảng Thành nhị báu là ở trong người của Tiêu mỗ, vậy các hạ cứ việc ra tay khám xét, xem trong người của Tiêu mỗ có không?

Đặng Tinh Hải nghe nói ngẩn người ra, y nhìn kỹ lại sắc mặt của Tiêu Kỳ thấy không có vẻ gì là giả dối cả, nên y nghĩ thầm: "Chẳng lẽ ta đoán nhầm chẳng, sao vật báu lại không ở trong người y nhỉ. Dù không ở trong người y chẳng nữa, thì thế nào cũng ở trong mấy người kia chứ không sai".

Thiên Hào bốn người đều ngơ ngác nhìn nhau, rồi lại nhìn vào mặt Tiêu Kỳ. Tinh Hải cười nhạt một tiếng quay đầu lại gọi người áo đen khám xét luôn. Đại hán đó khám xong liền thưa với Tinh Hải rằng:

- Thưa lão tiền bối, trong người y quả thực không có hai vật báu đó.

Tinh Hải đột nhiên biến sắc mặt, đôi ngươi hung ác đảo lộn mấy vòng rồi quát hỏi:

- Bạn họ Tiêu kia, hiện giờ Quảng Thành nhị báu ở đâu? Nếu người không nói thật cho ta hay, thì đừng có trách lão ác độc đấy nhé.

Nói xong y giơ tay phải ra gí vào huyệt mệnh môn của Tiêu Kỳ, tay trái vẫy thuộc hạ một cái, liền có mười mấy tên bộ hạ xông lại bao vây bọn Thiên Hào các người.

Cát Thiên Hào các người vừa ở trên núi Tượng Tị khổ cực lắm mới thoát thân được xuống dưới này hao tổn rất nhiều công lực nên không thể nào cầm cự với kẻ địch được,

nhưng bốn người đều đồng tâm nhất trí, cố làm ra vẻ trấn tĩnh, đưa mắt nhìn bọn người kia. Bốn người cũng đoán biết nếu Tinh Hải mà chưa tìm được hai vật báu đó thì không khi nào y giết hại mọi người, nhưng cũng không thể nào thoát khỏi khổ hình của chúng.

Bốn người đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, rồi nhắm mắt điều tức vận công. Tiêu Kỳ cảm thấy chuông lực của Tinh Hải có một luồng hơi lạnh truyền sang lạnh buốt như băng tuyết khiến khí huyết của y đóng băng lại, người cứ run lẩy bẩy, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập. Tinh Hải vừa cười khinh vừa hỏi:

- Bạn đã biết mùi chưa, có dễ chịu không?

Tiêu Kỳ cứ nghiến răng chịu đựng tuyết nhiên không hé môi nói năng nửa lời, mặt lộ vẻ cương quyết và khinh thường nguy hiểm đang đe dọa mình.

Tinh Hải thấy vậy lạnh lùng quát hỏi:

- Bạn kia có mau mau nói thật cho lão hay không, bằng không lão sẽ giở thủ đoạn cực ác ra cho bạn nếm mùi liền.

Bỗng đằng xa có giọng của một thiếu nữ rất thanh thót kêu lên:

- Đặng tam thúc!

Tinh Hải ngẩn người ra, vội nhìn về hướng có tiếng kêu thấy một thân hình bé nhỏ bước ra. Y liền lớn tiếng hỏi:

- Hà cô nương đây phải không?

Người nọ đã phi tới nơi rồi, chính là Vệ Ánh Hà. Nàng đưa mắt nhìn Tiêu Kỳ rồi bỗng hỏi Đặng Tinh Hải:

- Tam thúc đã lấy được Quảng Thành nhị báu chưa?

Tinh Hải cười nhạt và đáp:

- Chưa, người này không chịu nói. Vì vậy nên ngu thúc định giở sát thủ ra bắt y phải cung xưng rõ.

Vệ Ánh Hà đột nhiên tươi cười, hai mắt ranh mãnh nhấp nháy nhìn Tinh Hải, không nói năng gì hết. Tinh Hải thấy vậy ngẩn người ra hỏi:

- Ánh Hà cô nương muốn nói gì thế?

Ánh Hà tủm tỉm đáp:

- Tam thúc, sao tam thúc lại biết chỉ người này biết rõ hai vật báu đó ở đâu. Nếu chỉ căn cứ vào tai nghe mà cương quyết bảo họ đem theo hay biết vật báu đó ở đâu thì hơi lỗ mãng một chút đấy tam thúc ạ.

Tinh Hải ngạc nhiên hỏi:

- Sao cháu lại nói như thế, người này nói chuyện với Thiên Hào có nhận là mang theo Quảng Thành nhị báu.

Ánh Hà trợn ngược đôi lông mày lên, vừa cười vừa nói:

- Vì thế cháu mới nói như trên, người nói đã dụng tâm và người nghe cũng có ý, nên mới hiểu lầm nhau như thế.

Tinh Hải nghe nói xong liền ngạc nhiên vô cùng, không hiểu tại sao Ánh Hà lại có ý bênh vực Thiên Hào và bên người phái Thanh Thành như vậy. Ánh Hà là một cô bé rất thông minh, thấy Tinh Hải nhìn mình như vậy, biết ông ta đang nghĩ gì rồi, liền tủm tỉm cười và đáp:

- Đặng tam thúc, cháu với năm người kia chưa từng gặp nhau bao giờ, việc gì mà cháu bênh vực cho họ, nhưng vì nghĩ đến đại cục và cũng vì tam thúc mà cháu mới đề nghị như vậy. Đối với việc tối hôm nay cháu đã nghĩ kỹ rồi, quả thực chuyến đi này của chúng ta hết sức nguy hiểm, bị người ta lừa dối mà không hay.

Thấy nàng nói như vậy, Tinh Hải hoài nghi vô cùng, trợn trừng đôi mắt hỏi lại:

- Cô nương nói như thế có ý nghĩa gì?

Ánh Hà đáp:

- Sự thật đã hiển nhiên như vậy, chẳng qua trong lúc nhất thời bị người ta lừa dối đấy thôi, nếu Thanh Thành Tứ Kiệt đã lấy được hai vật báu đó, tại sao họ lại không về ngay núi Thanh Thành thưa với sư trưởng mà lại để lộ hình tích tới đây trò chuyện với Cát Thiên Hào làm chi. Vả lại Cát Thiên Hào xuất thân từ Côn Luân lại không phải là tiền bối của Tứ Kiệt. Có ai dại gì mà lại làm như thế để mang thân vào chỗ nguy hiểm. Trên thiên hạ này không có ai lại ngu dại đến như thế, huống hồ họ lại không biết chúng ta ẩn núp ở bên cạnh, họ làm như thế chẳng qua là để đánh lừa Tây Xuyên Đường Môn và Thái Phúc đó thôi. Chúng ta có ngờ đâu chúng ta lại dây dưa vào chuyện này.

Tinh Hải vừa nghe vừa gật đầu, trong lòng thầm khen ngợi Ánh Hà quả thật cao minh, nhưng y còn có một nghi vấn là vì Quảng Thành nhị báu này Tuyết Liên Giáo đã phái nhiều tay cao thủ đi điều tra, người nào người nấy đều về thưa với Giáo chủ là nhị báu đó quả thật ở trong người Tứ Kiệt, chẳng lẽ những cao thủ đó cũng đều sai lầm hay sao?

Ánh Hà thấy vậy đột nhiên cười khúc khích và nói thêm:

- Đó chỉ là một chút ngu kiến của cháu đấy thôi, tin hay không là tùy ở tam thúc, vả lại chuyển đi này tam thúc là người chủ trì, vạn nhất tam thúc tin lời của cháu mà làm ra chuyện lầm lỡ thì cháu đảm đương không xuể đâu...

Nói tới đó nàng ngắt lời, đưa mắt nhìn Thiên Hạo bốn người rồi nói tiếp:

- Cháu đoán chắc Tinh thúc thể nào cũng đã khám xét cả người mà không thấy hai vật báu ấy đâu nên mới dùng thủ đoạn thượng thặng để bắt họ xung ra hai vật báu đó ở đâu.

Tinh Hải trầm giọng hỏi lại:

- Hà cô nương nhận thấy ngu thúc dùng thủ đoạn là không thích đáng hay sao?

Ánh Hà ung dung đưa tay lên vuốt tóc vừa cười vừa nói:

- Dù cháu táo gan đến đâu cũng không dám phê bình tam thúc, cháu chỉ thiết nghĩ, năm người này không phải là nhân vật tầm thường trong võ lâm, họ thà chết chứ không bao giờ chịu nhục. Dù họ có biết rõ hai vật báu đó ở đâu họ cũng thà chết chứ không bao giờ nói cho chúng ta hay.

Tinh Hải cười nhạt đáp:

- Dù chúng có là mình đồng, da sắt cũng không chịu nổi phương pháp của ngu thúc, thể nào chúng cũng phải thổ lộ.

Ánh Hà lại nói:

- Vạn nhất họ không biết gì cả, rồi cứ chỉ bừa, lúc ấy tam thúc thật là đi nhầm đường, lỡ gây thù hấn với cường địch rồi lại gây cả thù hấn với phái Côn Luân và Thanh Thành, khiến bốn giáo bị sa vào chốn vạn kiếp, thử hỏi lúc ấy tam thúc có đảm đương nổi không?

Tinh Hải nghe nói giật mình kinh hãi nghĩ thầm: "Con nhãi này nói cũng phải, chưa biết chừng bên trong còn có sự bí ẩn gì cũng nên."

Thiên Hạo các người thấy Ánh Hà có ý che chở cho bọn mình đều hoài nghi vô cùng, tuy chúng không biết thân phận và lai lịch của Ánh Hà ra sao, nhưng thấy thái độ và lời nói của nàng, chúng biết nàng là đồng bọn của kẻ địch rồi. Chúng nghĩ mãi không sao nghĩ ra được tại sao Ánh Hà lại có thái độ như thế.

Lúc ấy, trên núi Tượng Tị bỗng có một tiếng hú rất dài theo gió vọng tới. Ánh Hà mặt biến sắc vội nói với Tinh Hải rằng:

- Cháu có việc cần phải làm, tam thúc là người anh minh quả quyết, khỏi cần phải để ý đến lời nói của cháu nữa.

Nói xong nàng quay người lại đi luôn, thoáng cái đã đi ra xa mười mấy trượng.

Tinh Hải đứng ngăn người ra, lúc này Tiêu Kỳ không còn chịu nổi thủ pháp Âm Hàn hơi độc của y nên trong người cảm thấy giá lạnh, thần trí mê sảng, chân tay tê tái, rồi từ từ ngã sấp về phía trước. Tinh Hải liền cười nhạt mấy tiếng và nói:

- Xưa nay lão hành sự chưa bao giờ phải hối hận hết, lão quyết phải tìm cho ra hai vật báu ấy mới được.

Nói xong y dùng tay trái nắm người Tiêu Kỳ giơ lên, rồi đưa hai ngón tay ở bên tay phải, nhắm yếu huyệt ở giữa ngực của Tiêu Kỳ điểm luôn, nhưng tay y mới điểm tới giữa ngực thì bỗng cảm thấy phía sau có gió lạnh thổi tới. Y biết ngay có tai biến, rùng mình một cái, buông ngay Tiêu Kỳ ra, quay người lại nhanh như chớp, dùng hai ngón tay phải điểm luôn vào kẻ địch. Y chỉ thấy người trước mặt thấp thoáng một cái, tay phải của y đã bị người nọ khóa chặt. Thủ pháp của người đó kỳ ảo tuyệt luân. Tinh Hải không biết người đó ra tay như thế nào nên trong lòng cũng lo âu vô cùng.

Người nọ vừa thì y mới thấy rõ người đó là một ông lão áo đen, mặt lạnh lùng và nói:

- Người này ác độc, có một ngày kia mi sẽ không sao được chết yên tĩnh cả.

Tinh Hải cảm thấy nơi yếu huyệt của mình bị tì phế, khắp người mình mấy đều tê tái ngay, tuy y có vẻ còn tinh tường, nhưng cũng không làm sao cử động nổi, liền biến sắc mặt và hỏi:

- Các hạ không phân biệt thị phi gì cả mà đã ra tay như thế là nghĩa làm sao?

Ông già áo đen lạnh lùng đáp:

- Xưa nay lão hành sự không bao giờ hối hận hết, phải tức là phải, trái tức là trái, cũng như người vậy.

Lời nói của người đó đúng là để chọc tức Tinh Hải, nên Tinh Hải căm mồm không sao trả lời được.

Lúc ấy Cát Thiên Hào trông thấy người đó vóc dáng và diện mạo thần kỳ hết sức, tay chân và thủ pháp ảo diệu khôn lường nên y cả mừng. Y đoán chắc người này là Quái Thủ Thư Sinh Tạ Vân Nhạc đã hai lần cứu y thoát chết nên y càng phấn khởi thêm. Những đồng đảng của Tinh Hải thấy tình hình biến đổi đột ngột như vậy đều đứng ngăn người ra, không biết làm thế nào cho phải. Bỗng có một tên phỉ đồ lên tiếng quát lớn:

- Nếu ngài không buông Đặng lão sư ra, các bạn của ngài sẽ không thể nào sống sót.

Nói xong y liền phi thân tới gần, gí mũi dao vào ngực Thiên Hào rồi lại ra hiệu cho đồng bọn đối phó với bốn người kia. Tiêu Kỳ được Tinh Hải buông tay ra, song đã bắn ra ngoài xa mười thước, ngã gục xuống đất, mãi cũng không sao dậy được. Một gã đại hán nhẩy tới khám xét trong người y rồi lại dùng chân đạp lên trên người, những cử chỉ đó hiển nhiên là bắt ông già bí ẩn kia phải buông Tinh Hải ra.

Ông già áo đen đó lớn tiếng cả cười, nhìn bọn người kia và nói:

- Lão ngẫu nhiên đi qua đây, thấy sự bất bình mà ra tay, cả hai bên lão đều không quen biết, các người tưởng làm như vậy có thể bắt ép lão được phải không?

Tinh Hải vội đáp:

- Có phải các hạ có ý muốn bãi giải cuộc tranh chấp này phải không? Nếu những điều kiện của các hạ đưa ra, Đặng mỗ có thể làm được, Đặng mỗ xin nhận ngay.

Y không hổ thẹn là một người thức thời, biết cân nhắc nặng nhẹ, và vì y biết hoàn cảnh không cho phép y phản kháng nên y mới chịu nhún như vậy. Ông già áo đen đang lúc có việc bận cũng muốn mau rời khỏi nơi đây liền cười nhạt một tiếng và đáp:

- Đối với việc này lão chỉ mong xử thế nào cho được công bình thôi, vậy hai bên nên tự giải quyết êm đẹp với nhau, lão sẽ rút lui ngay. Đã lâu, lão không can thiệp vào chuyện thị phi của giang hồ. Lão cũng không thêm thuồng một vật gì ngoài thân thể của mình, các người không phải phòng bị gì lão.

Nói xong ông già buông tay Tinh Hải ra, rồi nhanh như điện nhẩy ra ngoài xa hơn ba trượng, khoanh tay về phía sau nhìn thẳng cảnh ở hai bên. Tinh Hải quát bảo bọn đồng đảng rút lui rồi đi tới gần bọn Thiên Hào các người. Đao Mộc Cương lớn tiếng nói:

- Nếu Đặng lão sư nóng lòng muốn lấy được Quảng Thành nhị báu mà chúng tôi lại thoái thác là không có tự nhiên trong lòng lão sư thế nào cũng áy náy, biết đâu sau này lão sư chẳng tìm kiếm bốn anh em chúng tôi một lần nữa. Chi bằng bây giờ lão sư hãy khám xét người chúng tôi xong đã, rồi nói chuyện sau.

Tinh Hải đáp:

- Quả thật lão phu đã tin hai vật đó không có ở trong người năm vị, nhưng cứ thấy mọi người cho hay tin như vậy, tất nhiên không phải là không có lý do, vậy xin năm vị cho biết ai đã lấy Quảng Thành Nhị Báu đi thì lão phu cảm ơn vô cùng.

Đao Mộc Cương lại đáp:

- Tôi chỉ có thể nói ra được đại khái thôi, Quảng Thành nhị bá chủ vẫn giấu ở trong núi Dã Nhân. Chúng tôi thừa lệnh đi núi Dã Nhân tìm kiếm, không may tiết lộ tin tức, chúng tôi biết nếu còn ở trong ấy thế nào cũng bị nguy đến tính mạng, vì vậy chưa hoàn thành công việc đã vội đến núi Tượng Tị này để thương lượng với Cát huynh, không ngờ lại để cho nhiều cường địch theo dõi và còn làm cho quý môn hiểu lầm nữa.

Tinh Hải thất vọng vô cùng, liền gượng cười nói:

- Theo lời nói của ngài, Quảng Thành nhị bá chủ vẫn còn trên núi Dã Nhân chưa xuất thổ phải không?

Đoan Mộc Cương gật đầu đáp:

- Sự thật là thế, bây giờ chúng tôi đã tiết lộ chuyện này ra rồi, tất sẽ có không biết bao nhiêu nhân vật trong võ lâm thềm thường và lui tới núi Dã Nhân. Quảng Thành nhị bá chủ vẫn còn chôn giấu trong núi Dã Nhân hoang vu thì không bao lâu nơi đó sẽ biến thành một chốn náo nhiệt và cũng sẽ có rất nhiều người chôn xác bỏ thây, thảm khốc vô cùng. Đặng lão sư, lời nói của tôi đã hết rồi, tin hay không là tùy ở lão.

Tinh Hải cả cười nói tiếp:

- Sao lão lại không tin, sự hiểu lầm này đã làm cho lão áy náy vô cùng.

Nói xong y quay đầu lại nhìn, thấy ông già áo đen vẫn đứng ở đằng xa, liền thở dài một tiếng chấp tay vái chào Thiên Hào các người rồi dẫn bộ hạ đi luôn, chỉ trong thoáng chốc đã mất tích.

Tiêu Kỳ bỗng phi thân nhảy tới trước mặt Thiên Hào các người, mặt y bóng bẩy và hồng hào chứ không có vẻ gì là bị thương hết.

Đoan Mộc Cương khẽ hỏi:

- Hiện đệ cảm thấy trong người thế nào, có bị nội thương không?

Tiêu Kỳ mỉm cười đáp:

- Không.

Đoan Mộc Cương mới yên tâm, liền hỏi tiếp:

- Quảng Thành nhị bá chủ đâu?

Tiêu Kỳ nhìn thẳng vào ông già áo đen, hất hàm một cái và khẽ nói tiếp:

- Tiểu đệ đang lâm nguy, may được vị cao nhân này giải cứu. Vì không thấy mấy huynh, chỉ sợ mình không đủ sức bảo tồn nên mới nhờ vị tiền bối kia giữ hộ.

Thiên Hào không chờ y nói xong đã phi thân tới trước mặt ông già, chấp tay mỉm cười và nói:

- Tạ thiếu hiệp, từ khi cách mặt đến giờ vẫn mạnh khỏe đấy chứ?

Ông già áo đen biết Thiên Hào căn cứ vào bộ mặt da người mà mình đang đeo mà tưởng là Tạ Vân Nhạc nên y liền chấp tay đáp lễ và trả lời rằng:

- Cát thiếu hiệp, tại hạ là Lạc Dương, Vân Nhạc là gia sư.

Thiên Hào nghe nói kinh ngạc vô cùng, chưa kịp lên tiếng thì Lạc Dương lại nói tiếp:

- Quảng Thành nhị báu hiện giờ ở trong người của tại hạ, nhưng sợ bọn Tinh Hải vẫn còn hoài nghi đón bắt Cát đại hiệp và các người để cướp lại nên không dám lấy ra ngay là thế, hiện giờ tại hạ có việc khẩn cấp đi ngay, không thể ở lại lâu được nữa, vậy xin trao trả các vị.

Nói xong y móc túi lấy cái hộp đưa cho Thiên Hào và nói tiếp:

- Thôi, xin chào quý vị, chúng ta sẽ tái kiến một ngày gần đây.

Chàng chưa nói dứt, người đã tung mình nhảy lên cao chạy thẳng về thành Quế Lâm.

Chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Thiên Hào vội nói:

- Chúng ta mau mau theo thiếu hiệp vì Cát mỗ còn có nhiều việc cần muốn hỏi.

Năm người vội giở khinh công ra theo luôn. Đằng sau năm người ấy, nơi cách khá xa có mấy cái bóng đen cũng giở khinh công ra đuổi theo, hiển nhiên những người đó là người của Tuyết Liên Giáo vẫn theo dõi bọn Thiên Hào chứ không chịu buông tha.

Lại nói Vệ Ánh Hà nghe thấy trên núi Tượng Tị có tiếng hú thật dài biết là Lạc Dương đang kêu gọi, cho nên nàng vội vàng kết thúc câu chuyện với Tinh Hải rồi quay người chạy ngay lên trên núi. Nàng chạy tới sau tảng đá chỗ Lạc Dương ẩn núp thì không thấy tung tích của chàng ta đâu hết, Ánh Hà đau đớn vô cùng, ứa nước mắt ra muốn khóc. Nàng bỗng thấy trên tảng đá có viết lại mấy chữ bằng đá đỏ, liền quẹt nước mắt, ngược lên nhìn, thấy trên đó viết rằng: "Vệ cô nương, trên núi Tượng Tị này xác chết ngổn ngang khiến cho nơi tiền cảnh của trần gian trở nên bộ mặt xấu xí. Tại hạ không nỡ trông thấy như thế, lại càng ghét sự chém giết của giang hồ, coi mạng người rẻ như loài vật nên tại hạ không thể chờ đợi cô nương ở đây được. Xin thành thật xin lỗi cô nương, nếu cô nương hiểu biết cho thì buổi sớm mai tại hạ sẽ đợi chờ cô nương ở tiệm ăn Hội Tiên lâu. Chiều mai tại hạ phải rời khỏi thành Quế Lâm này, chưa biết bao giờ mới gặp lại cô nương".

Ánh Hà xem xong vội giở kinh công ra, chạy xuống núi, tiến thẳng đến bên bờ sông, rồi nhảy thẳng về phía thành Quế Lâm. Thì ra trong khi bên người Thiên Hào đấu với Tây Xuyên Đường Môn và Thái Phúc các người, rồi lại đến bọn của Tuyết Liên Giáo can thiệp vào.

Lạc Dương vẫn ngồi im quan sát và chờ tới khi Ánh Hà vừa đi khỏi, Lạc Dương mới phi thân xuống núi giải vây cho Tiêu Kỳ, rồi quay về chỗ cũ. Cũng may Ánh Hà về chậm một bước nên nàng không nghi ngờ gì hết, sau chàng đã nghĩ ra những lời nói để thuyết phục Ánh Hà, nhờ vậy Thiên Hào năm người mới thoát chết.

Hãy nói lại Ánh Hà trời chưa sáng tỏ, nàng đã vào trong phố của thành Quế Lâm. Nàng chỉ thấy phố xá vắng tanh không có người nào đi lại. Nàng tới trước cửa của Hội Tiên Lâu, biết hãy còn sớm, tiệm chưa mở cửa, thủng thẳng đi lại ngoài phố, trong lòng nghĩ vớ nghĩ vẩn, nghĩ đến viễn ảnh đẹp đẽ giữa mình với Lạc Dương sau khi kết thân rồi như thế nào, nàng càng nghĩ càng khoái chí cứ tùm tùm cười thầm.

Đang lúc ấy trên lầu phố bỗng có mấy cái bóng xuất hiện. Ánh Hà ngẩn người ra nhìn, thấy mấy người đó đi rất nhanh, chỉ thoáng cái đã tới gần nàng, Thì ra là Tinh Hải với mấy người bộ hạ, Tinh Hải cũng trông thấy Ánh Hà, liền ngạc nhiên ngẩn người ra nhìn. Ánh Hà trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

- Đặng tam thúc có việc gì mà hấp tấp như thế?

Tinh Hải gượng cười đáp:

- Tối hôm qua tôi nghe lời Vệ cô nương buông tha Thiên Hào với các người.

Ánh Hà tỏ vẻ hờn giận hỏi lại:

- Chẳng lẽ cháu nói sai hay sao? Trước khi cháu đi cháu đã nói rõ rồi, có tiếp nhận lời nói của cháu hay không là tùy ở tam thúc, chẳng lẽ bây giờ tam thúc lại đổ lỗi cho cháu hay sao?

Tinh Hải thấy nàng nói như vậy, mặt đỏ bừng, ho lên mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Hà cô nương chớ có nghi ngờ như vậy, dù có lỗi lầm gì chẳng nữa, thì khi nào sư thúc lại đổ lỗi cho cháu. Bây giờ ngu thúc tới đây là muốn đuổi theo và bắt giữ lại Thanh Thành Tứ Kiệt.

Ánh Hà tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Sao vậy, có thật là Quảng Thành nhị bá bố giấu ở trong người Tứ Kiệt sao?

Tinh Hải lắc đầu đáp:

- Ngu thúc đã khám hết người chúng rồi quả thật chúng không có, trừ phi chúng giấu ở trong bụng thôi. Lời đồn đại của giang hồ không có lý nào là không có căn cứ, chúng đi khỏi liền có người ngấm ngấm theo rồi. Ngu thúc liền nghe thấy có tiếng cười rất đĩnh tai và có tiếng người lên tiếng rất rõ ràng: "Đồ ngu!", ngu thúc liền ra tay chộp luôn về phía tiếng nói đó, ngờ đâu cái chộp đó lại hụt, liền thấy một cái bóng đen ở cách đó mấy chục trượng phi ra nhanh như điện chớp, theo sau Thanh Thành Tứ Kiệt.

Ánh Hà tủm tủm cười và nói tiếp:

- Vì thế tam thúc mới đuổi theo họ phải không?

Tinh Hải mặt đỏ bừng đáp:

- Việc này không phải đòi ba lời có thể nói hết được, ngu thúc còn bận việc không thể ở lại đây lâu, ngu thúc phải đi đây.

Nói xong y dẫn mười mấy người giở kinh công tuyệt đỉnh ra đi luôn. Ánh Hà nhìn theo Tinh Hải các người đi xa rồi mới lắc đầu quay nhìn đi về phía Hội Tiên lâu. Giữa đường nàng gặp hai ba bọn người lạ mặt, bọn chúng thấy nàng xinh đẹp đều đưa mắt liếc nhìn với vẻ thèm thuồng, nhưng vì bận việc nên chúng lại đi luôn. Ánh Hà cũng không để ý tới cứ bước đi như thường. Hội Tiên lâu vừa mở cửa dọn hàng thì nàng đã bước vào trong điếm ngay, tiểu nhị liền đón nàng vào và tươi cười hỏi:

- Cô nương muốn dùng chi?

Ánh Hà thấy Lạc Dương chưa tới, trong lòng đã không vui nên thấy tên phổ ky hỏi xong, nàng liền trợn mắt lên nói:

- Đến đây không ăn phở thịt ngựa thì đến đây làm cái gì mà chú phải hỏi lời thôi như thế.

Khách vào ăn càng ngày càng nhiều, tiểu nhị bung bát phở thịt ngựa bày ở trước mặt Ánh Hà tủm tủm cười và nói:

- Mời cô nương dùng, nếu không đủ cô nương cứ lên tiếng, tiểu nhân lại bung thêm lên.

Ánh Hà đáp:

- Còn một người nữa sắp tới, bấy nhiêu làm sao mà đủ.

Tiểu nhị gượng cười đáp:

- Tiểu nhân không biết còn một người khách nữa, để tiểu nhân xuống mang thêm lên.

Nói xong y quay mình đi luôn.

Ánh Hà ngắm nhìn Bát Tiên Quá Hải vẽ ở ngoài bát, dáng vẽ chậm rãi nhưng trong lòng rất nóng lòng sốt ruột. Những cái bát đựng phở là thứ bát đặc biệt của Quế Lâm, chỉ to bằng cái chén uống trà. Phở với thịt ngựa trong bát chỉ đúng một gắp, bên trên bày tám miếng thịt ngựa và mấy miếng đậu phộng rang. Phở thịt ngựa của Hội Tiên lâu này ngon có tiếng, nên thực khách đông như kiến cỏ, sự buôn bán làm ăn rất phát đạt, cho nên một năm bốn mùa đều có bán, nhưng bán rất ít, bán hết là đóng cửa, những người tới chậm phải đợi đến ngày hôm sau.

Lại nói, Ánh Hà đợi chờ mãi không thấy Lạc Dương tới, đang nóng lòng sốt ruột, bỗng thấy hình bóng của Lạc Dương xuất hiện, nàng mừng rỡ vô cùng liền đứng dậy vẫy tay gọi luôn. Lạc Dương trông thấy nàng ta trước nên vừa bước vào vừa tủm tỉm cười và nói:

- Cô nương đợi chờ lâu rồi phải không?

Ánh Hà đáp:

- Tại sao hôm qua công tử không đợi chờ lại bỏ đi ngay như thế?

Lạc Dương khẽ cười đáp:

- Tại hạ không nhẫn tâm trông thấy những cái xác và người thấy mùi máu tanh hôi đó, đồng thời lại nhớ đến mối thù của sư huynh tại hạ nên mới vội vàng đi ngay như thế.

Ánh Hà ra vẻ oán than và nói tiếp:

- Nguyên nhân cái chết của sư huynh công tử chưa rõ mà cũng chưa biết ai là thủ phạm, có lo âu cũng vô ích, bây giờ chỉ có một cách từ từ điều tra, thế nào tôi cũng giúp công tử một tay.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Tôi đâu dám phiền đến cô nương như thế.

Ánh Hà liếc chàng một cái rất tình tứ, rồi hai người ngồi xuống gọi phở ky lấy năm cân rượu Tam Hoa và vài món ăn ngon nữa để ra nhậu. Hai người chén tạc chén thù, trong chốc lát mỗi người đã ăn hết mùi mấy bát phở thịt ngựa liền. Bỗng Lạc Dương nghiêm nét mặt lại hỏi:

- Cô nương có thể cho tại hạ biết, Quảng Thành nhị bá quý giá như thế nào, mà các nhân vật trong võ lâm lại ham muốn cướp được đến thế?

Ánh Hà đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi mới khẽ đáp:

- Lúc này đang có đông người quanh đây mà hai chúng ta lại bị mọi người chú ý nhất, nói đến chuyện ấy thì không tiện chút nào. Để lát nữa hãy nói sau vậy...

Nàng nói tới đó bỗng kinh hãi kêu ủa một tiếng, nhìn thẳng vào mặt Lạc Dương và hỏi tiếp:

- Sao công tử lại quan tâm đến việc này như thế?

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Ai mà chẳng có lòng hiếu kỳ, huống hồ Quảng Thành nhị bá chủ thế nào mà chẳng làm loạn cả võ lâm. Tại hạ là người mới bước chân vào giang hồ, dù không định tâm dấn vào vụ này nhưng cũng phải biết rõ đôi chút để khỏi bị người ta cho là quê mùa, chuyện lớn như thế mà cũng không hay biết.

Ánh Hà nhíp mắt lại nhìn chàng, châu môi khẽ cười nói tiếp:

- Công tử việc gì phải nóng lòng như thế, thế nào tôi cũng nói lai lịch và sự quý giá của Quảng Thành nhị bá chủ cho công tử hay.

Giây lát sau nàng gọi phổ ky đến khẽ hỏi:

- Trên lầu có chỗ ngồi nào thanh tĩnh vắng vẻ không? Chúng tôi muốn lên trên đó nghỉ ngơi chốc lát, vì dưới này người nhiều, ồn ào lắm.

Nói xong, nàng nhét luôn một thoi bạc vào tay tên phổ ky. Tên này thấy có tiền bèn tươi cười đáp ngay:

- Để tiểu nhân lên trên lầu tìm kiếm sẽ xuống mời hai vị lên ngay.

Lạc Dương liền nói với Ánh Hà:

- Chúng ta đã ăn uống xong rồi, đi kiếm một nơi yên tĩnh chuyện trò chả hơn là cứ ở đây mãi hay sao.

Ánh Hà vừa cười vừa khẽ đáp:

- Công tử không biết đâu, chúng ta đi khỏi nơi này một cái là các anh em của bốn bang theo dõi chúng ta liền. Công tử nên biết cha tôi chỉ có mình tôi thôi, nên cung tôi lắm, sợ có gì hung hiểm nên đã ra nghiêm lệnh cho thuộc hạ theo sau để ngấm ngấm bảo vệ. Tôi cảm thấy như thế thật phiền phức nhưng không có cách gì cưỡng lại hảo ý của cha.

- Cha mẹ thương con ai mà chả thế.

Chàng nói tới đó, bỗng nghĩ tới Tàn Tú chết thảm như thế nào và những lời nói ông ta nhờ vả mình ra sao, ngờ đâu mình lại đang ngồi chén tạc chén thù với con gái của Kim Nhân

Vệ Phi Long, kẻ thù của Tàn Tú? Nhưng chàng lại thấy nàng ta rất đa tình, không khác gì một con chim non khiến ai thấy cũng phải yêu. Chàng bỗng giật mình một cái và nghĩ thầm: “Nếu mình cứ để cho tình thế này kéo dài mãi, mình sẽ không thoát khỏi lưới tình đâu.”

Nghĩ như vậy chàng liền tự cảnh tỉnh và nghĩ cách tháo thân. Một lát sau tên phổ ky liền dẫn hai người lên lầu, vì lúc ấy hãy còn sớm, thực khách ở trên lầu hãy còn vắng vẻ. Tên phổ ky dẫn hai người tới góc lầu, phía đằng trước có tấm bình phong che kín, quả thực là yên tĩnh vô cùng. Lạc Dương với Ánh Hà nhìn nhau cười rồi bảo tên phổ ky pha một ấm trà lên.

Ánh Hà chờ phổ ky đi khỏi mới lên tiếng nói:

- Quảng Thành nhị báu mà người ta đồn đại là hai vật báu của Quảng Thành Tử thời Đông Châu, nó là một cái hộp đá màu xanh thẫm, tuy gọi là hộp bằng đá nhưng sự thật không phải là hộp đá. Quảng Thành Tử chôn ở trước núi Dã Nhân, dùng tam vị chân hỏa hợp thành một khối, và còn niệm chú và dán bùa lên trên nữa, cho nên dù là bảo kiếm đao sắc đến đâu cũng khó lòng mà chém nổi.

Lạc Dương liền hỏi:

- Hai vật báu đó là vật gì?

Ánh Hà mỉm cười đáp:

- Nghe đồn bên trong có chín hạt Phích Lịch Lôi Hỏa Châu và một đôi kỳ đà bằng ngọc đỏ Yên Tri. Lôi Hỏa Châu uy lực rất mạnh, nếu đem ra ném trong một trăm trượng, bất cứ người và thú vật cũng hóa thành tro tàn hết, dù người có võ công cao siêu đến đâu cũng không thể nào kháng cự nổi.

Nói tới đó, nàng tủm tủm cười rồi nói tiếp:

- Nhất là đôi kỳ đà bằng ngọc đỏ Yên Tri thì quả là quý báu vô cùng và có thể nói là vô giá nữa. Bỏ con kỳ đà ngọc ấy vào trong nước suối, nước suối biến thành màu nhạt ngay, người có bệnh đến đâu uống cũng khỏi liền. Người thường uống có thể sống lâu, cải lão hoàn đồng, đối với người luyện võ lại càng có ích lợi hơn nữa. Uống thứ nước đó không những tăng thêm công lực mà trong một đêm có thể đả thông kinh kỳ bát mạch liền. Công tử nghĩ xem, vật báu ấy linh dị như vậy người võ lâm ai mà chẳng muốn cướp được.

Lạc Dương ngẫm nghĩ giây lát rồi lại hỏi tiếp:

- Cô nương vừa nói vật báu để ở trong một cái hộp mà bảo kiếm hay đao sắc thế nào cũng không thể mở được, huống hồ bên trên lại niệm chú và dán bùa nữa, như vậy tốn bao nhiêu tính mạng và tiền bạc rút cục cướp được phế vật vậy có phải là ngu muội lắm sao?

- Đó là thông lệ của tất cả người trong võ lâm, người chưa lấy được thì dùng thiên phương bách kế mau cướp cho dù có hy sinh tánh mạng cũng không quản ngại. Người có được lại lo âu, sợ bảo tồn không nổi, còn vấn đề có mở được cái hộp đó hay không, không cần biết tới.

Đúng lúc ấy hai người qua khe bình phong, bỗng thấy chỗ đầu cầu thang xuất hiện một ông già mặc áo đen, thân hình vạm vỡ, tóc xõa xuống tận vai, đang lững thững bước lên.

Ông già đó hai mắt rất sáng, bước đi ung dung, cổ đeo một chuỗi hạt châu tỏa ra ánh sáng ba màu khiến ai trong thấy cũng phải lóa mắt. Lạc Dương thấy vậy cũng phải kinh hãi thâm, vì những hạt châu đó là hạt châu quý báu, hiếm có trên thế gian. Ánh Hà thấy vẻ mặt của chàng khác lạ liền hỏi:

- Công tử làm sao thế?

Lạc Dương vẫn nhìn thẳng vào mặt ông già và đáp:

- Cô nương hãy coi ông già kia xem, ông ta có cổ quái không, cổ đeo một chuỗi hạt châu vô giá, chẳng lẽ không sợ người khác dòm ngó hay sao?

Ánh Hà nhìn qua khe bình phong cũng động lòng và đáp:

- Ông già này phải có võ học cái thế mới táo gan đến như vậy, ông ta không sợ gì cả, công tử hà tất phải lo cho ông ta làm chi.

Lạc Dương vừa cười vừa nhận thấy mặt ông già có vẻ quen thuộc, nhưng chàng không nghĩ ra được đã gặp ông ta ở đâu. Bỗng nghe thấy ông già lên tiếng gọi, tiếng của ông ta như sấm động, ông ta bảo phổ ky lấy năm mươi bát phổ thịt ngựa và mười ba cân rượu.

Lạc Dương nghe tiếng nói của ông già lại càng quen thuộc nữa, như chàng đã nghe thấy ở đâu rồi. Nhưng chàng nghĩ mãi không ra, chàng cứ ngẩn người ra nghĩ ngợi hoài, Ánh Hà thấy vậy ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

- Công tử nghĩ gì thế?

- Tại hạ nghĩ...

Chàng đang nói thì có tiếng người bước lên cầu thang và có ba đại hán chạy lên tiến thẳng về phía bình phong. Ba đại hán vừa xuất hiện đã cúi mình vái chào Ánh Hà và thưa rằng:

- Thừa lệnh Giáo chủ xin mời tiểu thư đi yết kiến Giáo chủ ngay.

Ánh Hà trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

- Hiện giờ Giáo chủ ở đâu?

Đại hán nọ có vẻ hoảng sợ đáp:

- Giáo chủ có lệnh không được nói rõ, mời tiểu thư đi, thuộc hạ xin dẫn đường.

Ánh Hà bất đắc dĩ phải đứng dậy, rồi lại nhìn Lạc Dương vừa cười vừa nói:

- Tôi đi chốc lát sẽ trở lại ngay, công tử thể nào cũng phải đợi chờ tôi đấy nhé.

Nói xong nàng cùng ba đại hán áo đen đi luôn.

- o O o -